

TOTEM

DOBRUŠSKÝCH SKAUTŮ

ČERVENEC - SRPEN

ROČNÍK 7. 2014

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

léto je v plném proudu a stejně tak činnost dobrošského střediska. Vždyť právě nyní, na začátku července, probíhají tábory Meďátek v Mastech a vlčat v Orlickém Záhří. Zatímco Mohykány, Slunečnice a světlušky tábory teprve čekají, roveři a rangers mají svůj „tábor“ již za sebou – stručnou reportáž z něj a první várku fotek naleznete uvnitř tohoto čísla.

Na co dalšího se můžete těšit? Dozvíte se například, jak oddíly zakončily před táborem svoji pravidelnou činnost a co bylo důvodem úsměvů světlušek na fotografii.

V našich osvědčených tipech naleznete inspiraci jak pro krát-

ký výlet, tak na úspěšné filmy posledních měsíců (to kdyby vám snad nepřálo počasí a museli jste zůstat doma pod střechou).

Zapomenout nesmíme ani na další skautskou dovednost, bez níž se žádný skaut rozhodně neobejde. Jde totiž o balení batohu, tedy téma pro letní výlety jako stvořené.

Staré známé pořekadlo „to nejlepší nakonec“ jsme v redakci upravili na „ti nejlepší nakonec“, proto Vám tradičně v závěru čísla přinášíme rozhovor se současnými aktivními vedoucími. Nejen o svých skautských začátcích nám tentokrát pověděl Luboš Petr, který tráví první týdny prázdnin na táboře s vlčaty.

Přeji Vám krásné léto, ať už jej strávíte kdekoli a zachovejte nám přízeň i po prázdninách!

Béna

OBSAH TOTEMU

2 - Úvodní slovo	20 - Rozhovor s ...
Obsah	- Lubošem Petrem
3 - Střediskové dění	22 - Poslední stránka
- Závody vlčat a světlušek	- Uzávěrka
- Oddílová činnost	- V příštím čísle
- Turnaj v ultimate frisbee	- Tiráž
13 - Skautské dovednosti	23 - Citát
- Balení batohu	
16 - Tip na výlet	
- Poklidná procházka lesem	
Řáholcem	
18 - Tip na film	

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

ZÁVODY VLČAT A SVĚTLUŠEK

8. 5. 2014

Možná patříte mezi ty, kteří se vydali ve čtvrteční státní svátek 8. května 2014 do lesů okolo Dobrušky, aby si odpočinuli od civilizačního ruchu a všedních problémů, a byli jste překvapeni, když jste na Chlumu, u tzv. „Příměšťáku“, potkali desítky dětí věku prvního stupně základní školy (a také dospělých) ve skautských krojích se startovními čísly. Váš zrak byl v ten moment zcela v pořádku, neboť jste se stali svědky průběhu skautského Závodu Vlčat a Světlušek o totem náčelníka a vlajku náčelní, putovní artefakty rychnovského okresu, které si každé dva roky odvezou dvě nejlepší čtyř až osmičlenné dětské hlídky ze středisek pod Orlickými horami ve vzájemném „souborji“ (závodu se ale zúčastnily i zájemci z Náchodska či Hradecka, ti ale na tyto předměty nárok nemají..). Letos se zúčastnilo neskutečných 23 hlídek!

Co vůbec takový závod obsahuje? Družiny jednotlivých středisek (chlapecké, dívčí či

smíšené-nepostupové) musí na vytyčené tříkilometrové trase za doprovodu zodpovědné osoby absolvovat mnoho disciplín, které je zkouší ve všech směrech – na jedné musí prokázat základní znalosti první pomoci, jinde projevit dostatečnou zručnost při ořezávání klacku do špičky či zatloukání hřebíku, vylovit z paměti názvy lesních zvířat a nejběžnějších květin, zorientovat se v terénu a na mapě ukázat město, z něž pocházejí, a mnoho dalšího – dokonce i z kuchařského oddělení či lanochodectví. Základem úspěšného zvládnutí celého, zhruba tříhodinového závodu, je pak vzorné chování a dobrá kázeň družiny ve všech ohledech.

Toto základní kolo konané pod hlavní záštitou dobrušského střediska vyhrály skvěle disciplinované a připravené hlídky – za chlapce Albatrosi ze střediska „ÚTA“ Nové Město nad Metují, za děvčata Žabky ze střediska Stetson Rychnov nad Kněžnou. Z našich dobrušských

hlídek se nejlépe umístily dívčí Sojky na 2. místě, a protože postupují první tři hlídky v každé kategorii (mezi chlapecké postupové družiny se bohužel žádná dobrušská nedostala), i ony se projedou do krajského kola konaného v červnu nedaleko v Novém Městě nad Metují – už v Mělčanech byla konkurence tvrdá, zde bude ještě tvrdší a postupující z našeho kola začínají opět „od nuly“!

Všem zúčastněným hlídkám, vítězným především, patří gratulace a uznání, ostatním díky za výpomoc s organizací bezproblémového závodu při slunném dni mezi dvěma zcela propršenými. Skvělá odměna za naši práci!

Text vyšel v Dobrušském zpravodaji červen 2014.

ODDÍL MEĎÁTEK

Jelikož se nám nepodařilo získat od Meďátek článek, podíváme se na jejich oddílovou činnost v posledních dvou měsících alespoň prostřednictvím několika fotek.

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Tyto dva měsíce byly opět docela pestré jak na program tak na počasí. Občas nám pršelo, ale je pravda, že většinu schůzek jsme se spíš potily ve vlastním potu, jak se oteplilo. Jelikož se v květnu konaly závody, tak páteční holky ještě trénovaly a zdokonalovaly své vědomosti. Taký se jim to vyplatilo, jak se dočtete dále.

Ostatní holky už si ale spíš užívaly a vzhledem ke krásnému počasí jsme většinu schůzek strávily mimo klubovnu. Ať u při klasické šipkované nebo při hře, ve které světlušky dostaly několik otázek a cestou na ně musely hledat odpovědi. Háček ale byl v tom, že zlé housenky je mohly kdykoliv obrát o semínka, takže nesměly být cestou nějak moc vidět.

Další schůzka proběhla u školy Fr. Kupky, kde měly holky za úkol posbírat papírky s obrázky, které znázorňovaly světluškovské zákony. Ale opět se tu naskytl problém v podobě dvou neposlušných chytačů, kteří v žádném případě nechťeli, aby holky znaly zákony. Taký se za nimi přijel podívat opět Čtyřlístek a zahrál si s nimi hru po Dobrušce. Holky našly dopis u

klubovny a potom je vždycky poslal na nějaké místo. Pokaždé jim napsal jiný člen Čtyřlístku, který jim taky dal nějaký úkol. Nakonec jim poslal i pytlík bonbonů, ale protože je potřebovali v Třeskopských, tak se s nimi holky neviděly. No a na poslední schůzce už vládla slavnostní atmosféra, všechny jsme přišly v krojích, vyhodnotily celoroční docházku, zazpívaly si a s rozloučením, že se uvidíme na táboře, jsme odešly do svých domovů. Mějte se krásně, užijte si moc prázdniny.

Mamouška ☺

Výprava na Špičák 14. 6. 2014

Tento měsíc jsme se vypravily do Orlických hor. Sraz jsme měli v 7:35 na Laichterově zastávce a jely jsme směr Deštné v Orlických horách. Vystoupily jsme za křižovatkou před Deštným a vyrazily jsme směr Špičák. Počasí nám tradičně moc nepřálo, takže všude kolem nás byla mlha. Hned na začátku nám přišel dopis od Kačenky z Orlických hor, kde nás žádala o to, abychom

pozorovaly cestou kytičky v její zahrádce a dávaly na ně pozor. Za chvíli jsme přišly do lomu a daly jsme si svačinu. Zahrály jsme si Lidé k lidem. Byly jsme na dvojce a jeden určoval, jakou částí těla se máme dotýkat (např. kolenem, ramenem, ...). Nebe bylo zatažené a po chvíli začalo pršet, ale to nám náladu nezkažilo. Došly jsme na Prázu boudu, kde jsme měly oběd. Dostaly jsme další dopis od Kačenky, v kterém nás upozorňovala na nebezpečné housenky, které se nachází v našem okolí. Nad hlavami se nám stále proháněly mraky a každou chvíli pršelo. My jsme se však opět vydaly na cestu. V lese jsme potkaly zákeřné housenky a světlušky musely rychle odnést semínka z nechráněného území přes území housenek do domečku. Poté jsme ještě postavily domečky pro zvířátka, které se holkám opravdu vyvedly. Pak už byl čas se pomalu vydat do Deštného na autobus, aby nám neušel. Po 16. hodině jsme vesele vystoupily v Dobrušce. Při tom největším lijáku jsme už naštěstí seděly v autobuse.

KÁŤA

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Krajské kolo Závodu vlčat a světlušek

24. - 25. 5. 2014

Letos se po dvou letech opět konal Závod vlčat a světlušek. Základní kolo pro Rychnovský okres pořádalo naše středisko Dobruška v Mělčanech „Na Příměšťáku“ a jako domácí středisko jsme pochopitelně měli hojnou účast – za dobrušské skauty závodily čtyři hlídky vlčat a čtyři hlídky světlušek a mimo soutěž se na trať vydaly i dvě hlídky Medátek. V urputném boji ale zvítězili Rychnovské holky a Novoměstští kluci, a z dobrušských hlídek postoupila do krajského kola pouze jedna – na druhém místě se umístily naše nejstarší světlušky, hlídka ve složení Ada Kučerová, Ela Krkošková, Šárka Pavlová, Verča Jouklová a Julča Matulová. A právě tyto světlušky se ve dnech 24. - 25. 5. utkaly v Novém Městě nad Metují o přízeň olympských bohů.

Krajské kolo ZVaS pořádané novoměstskými skauty na Pavlátce totiž bylo zasazeno do antického Řecka a celým závodem

nás provázeli olympští bohové v čele s Diem. Vládci všech bohů totiž někdo ukradl posvátného orla a Zeus zuřil a zaléval zemi přílivovými dešti a zasypával kroupami. Cílem všech závodníků bylo zjistit, kdo orla ukradl, abychom Dia opět uklidnili. Každou disciplínu závodu měl na starosti jeden z bohů a od něho hlídka vždy dostala nápovědu, kdo to tak mohl udělat, případně proč. Ne vždy ale bylo radno bohům věřit, vždyť mezi nimi se ukrýval onen nebezpečný zloděj. Proto směli závodníci věřit nějaké informaci teprve tehdy, když ji dostali ze tří různých zdrojů. Kromě soutěžních disciplín bylo možné splnit ještě další doprovodné disciplíny a získat tak další nápovědy. Holky dobře vyřešily celou hádanku, a nejen to – v závodě bojovaly tak dobře, že se umístily na úžasném druhém místě! Na vítězné Novoměšťačky a k postupu na republiku jim scházely pouhé čtyři body! Naši radost jistě vidíte na fotkách, tak skvěle umístění jsme opravdu nečekaly :-). Holky si kromě pamětních plecháčků odvezly i diplom a zbru-

su nový kotlík – jistě ho na táboře využijeme!

Vyhlášením výsledků ale boj o Olymp nekončil, vždyť jsme Diova orla prozatím nenašli! Proto nás čekala ještě nedělní hra po novoměstském náměstí a jeho okolí, kdy jsme poznávaly všechny možné památky a plnily různé úkoly. Za každý splněný úkol jsme si také vyškrtávaly mapu, kde by se orel mohl nacházet. Pak jsme se všichni přesunuli za sokolovnu a orla pomocí šifry našli – máme jeho obrázek v kronice. Ke konci už byla hra možná trochu zdlouhavá, ale třeba za to mohla únava z náročného závodu i dopoledního běhání. V každém případě jsme ale v pořádku a včas došly na autobus a dojely domů. Tak akorát, aby kdo chtěl, stihl ještě pouťové atrakce na náměstí :-).

Stříbrné světlušky z krajského kola odchází po prázdninách ke skautkám a třeba za rok změří síly v mnohem těžším Svojsíkově závodě. Pevně věříme, že jim to půjde alespoň tak dobře jako letos na ZVaS :-). A my máme rok na to, abychom s ostatními světluškami vypilovaly to, co nám ještě dělá drobné problémy, a připravily tak další výborné závodnice!

Za vedoucí světlušek

Kukačka

ODDÍL VLČAT

A je to tady! Hurá jsou tu prázdniny a s jejich začátkem vám opět moje maličkost přinese zprávy o dění v oddíle vlčákům za poslední dva měsíce.

V uplynulých dvou měsících se konaly závody vlčat a světlušek o totem náčelníka a vlajku náčelní, a to 8. 5. v Mělčanech u Dobrušky, kde naše hlídky skončily na 4., 8. a 9. místě a do krajského kola tak nepostoupily. Reportáž najdete na jiném místě tohoto čísla, a tak se zaměřím na jinou událost, konající se 18. 6. v naší klubovně.

Jednalo se o závěrečnou oddílovou schůzku s bazarem. Sešli jsme se v tradičním čase (15:30) v počtu 20 kluků a sedmi vedou-

cích a po administrativě jsme se přesunuli do bazarové místnosti, kde si kluci mohli koupit cokoliv, na co měli peníze (chechtáky) od pohledů přes pexesa a karty až po brašny a nože. První na řadu šel ten nejbohatší a poslední šel ten nejchudší. A kdo že byli ti nejbohatší? První si mohl vybírat Jirka Ježek (získal 560 chechtáků), druhý byl Lukáš Gottwald (490 chechtáků) a třetí Matěj Lenfeld (450 chechtáků). Když i ti nejbohatší utratili poslední chechták, tak jsme si šli zahrát na obránce a útočníky, přičemž jsme se rozdělili na dva týmy a útočníci se snažili vytáhnout obránce z kruhu a obránci naopak útočníky vtáhnout do kruhu. Nakonec jsme si zařvali poslední pokřik ve školním roce

2013/2014 a popřáli si vše dobré do letních prázdnin a rozešli jsme se do domovů.

Na začátku nového školního roku se opět objeví moje maličkost a řekne vám, jaký byl tábor vlčat, ale protože se vlčata ještě nedověděla, za co jedou na tábor (jelikož se to dozví až na něm), tak to neřeknu ani vám.

Tak to by bylo pro dnešek vše. To, co jsme si na konci oddílové schůzky přáli mezi sebou, teď přeji vám, a to příjemné prožití letních prázdnin. Takže nazdar.

Albi

ODDÍL SLUNEČNIC

Dva měsíce opět rychle utekly, a tak Vám zase přinášíme informace o dění v oddílu Slunečnic.

Schůzky probíhaly v zaběhnutém tempu, a jelikož bylo poměrně teplo, vydávaly jsme se více ven, kde jsme trénování skautských znalostí mohly lépe prokládat hrami na vyblbnutí. Jak již během roku bylo několikrát zmíněno, naše letošní celoroční hra se odvíjí v cestovatelském duchu, a tak měly holky možnost zjistit něco o dalších státech světa, zejména pak Evropy.

Počasí teplotně sice poměrně přálo, avšak dešťové přehánky byly dosti nevyzpytatelné, o čemž jsme se mohly silně přesvědčit při plánování výprav. I tak jsme ale v posledních dvou měsících tohoto „skautského roku“ dvě stihly uspořádat.

V květnu jsme se vypravily do psího útulku v Lukavicích. Prvotní termín byl 17. května, avšak pár dní předtím přšelo tak vydatně, že jsme se nakonec s majitelkou útulku domluvily o týdenním odložení. A 17. května jsme si při pohledu z okna mohly říct, že to bylo rozhodnutí dobré, jelikož v takovém počasí by člověk ani toho psa nevyhnal. O týden později, tedy 24. května, jsme se sešly ráno na autobusovém nádraží a vyjely do Solnice, odkud jsme zamířily směr Lukavice. Bylo sice dusno, ale jinak poměrně pěkně, a tak jsme si říkaly, že to snad přece jenom vyšlo a tentokrát ty psy ven vyženeme. V psím útulku bylo domluveno, že nás zapojí i do nějaké práce, které tam bylo

jistě víc než dost, jelikož slavili 20 let existence. A tak jsme si prohlídly pejsky a šly pomáhat, s čím to jen šlo. Poté jsme se podívaly, jak se psi cvičí a pak se holky konečně dočkaly, když přišlo na venčení. Každá z holek dostala nějakého pejska na starosti a mohla se s ním proběhnout po vedlejší rozlehlé louce. Potom však přišel nečekaný zvrat, když se začalo zatahovat a po hodince se spustil liják, který všechny návštěvníky donutil schovat se pod těch pár stánků, co tam měli. Déšť zpočátku chvílemi přestával, avšak když už jsme se krčily pod stánky přes hodinu a déšť se rozhodl být nepřetržitý a s kroupami, rozhodli se organizátoři akci předčasně ukončit a my jsme jely domů nakonec také dříve.

Poslední výprava tohoto roku byla společná pro nás a Mohykány. Jelikož jedeme společně na tábor, rozhodli jsme se dětem alespoň trochu přiblížit téma. Vydali jsme se do Uhřínova, kde se nachází skanzen Villa Nova. Nachází se tam různé stavby na úrovni doby středověku. Naše téma je sice pravěk, ale myslím, že i tak to bylo pěkné přiblížení se dřívější době, o což šlo. Provedla nás tam jedna slečna a ke stavbám nám řekla nějaké zajímavosti. Co se týká celkového průběhu výpravy, šli jsme do Uhřínova ze Skuhrova nad Bělou, odkud nám jel i autobus nazpátek. Cestou jsme si stihli opéct buřty a přebrodit řeku, jelikož turistická značka se místy záhadně ztrácela, což (až na řeku bez mostu) nijak nevařilo, jelikož směr jsme měli stále dobrý. Počasí bylo celkem příjemné i přes chvilkové přehán-

ky. Cestou zpátky jsme museli čekat na přestup hodinu v Solnici, kde jsme se při pohledu na Mohykány a Slunečnice mohli ujistit, že jsou sice krapet unavení, ale hrát karty, komunikovat a blbnout stále dokážou, tudíž jsme nikoho nezničili a všechny děti vrátili v pořádku (až na Koumesův „zářez“ na palci, jedno slzíci oko z alergie a možná drobné puchýře z bot) domů.

Jak už bylo naznačeno, prázdniny se blíží, a tak nezbývá, než se s Vámi nyní rozloučit a slíbit, že Vás za pár měsíců opět informujeme, tentokrát o našem táboře.

Pěkné léto přeje za oddíl Slunečnic

 Kamča

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Konec školního roku se již nezadržitelně blíží, škola ustupuje do pozadí a přichází léto a s ním krásné počasí, které se snažíme využít, jak to jen jde. Téměř každou schůzku trávíme venku, ať už hraním her nebo něčím užitečnějším...

Jelikož vlčata a světlušky absolvovaly tento rok Svojsíkovy závody, rozhodli jsme se, že uspořádáme rovněž oddílové kolo závodů a alespoň zjistíme, jak na tom jsme, protože naše kolo přijde příští rok! Disciplín

bylo mnoho, což se ovšem nedá říci o zúčastněných Mohykánech, ale i přesto každá družina prošla přes všechny disciplíny (nebo alespoň většinu).

Rovněž proběhla naše poslední letošní výprava, spojená se Slunečnicemi, která Mohykány (snad) naladila na vlnu blížícího se tábora, tentokrát na téma pravěk. Směřovali jsme tedy do pravěkého skanzenu v Uhřínově, tak snad viděli, co je čeká.

Poslední letošní schůzku jsme prožili na bazéně a to i přes poměrně chladné počasí. No, aspoň víme, co nás čeká na Záhoří!

Na táboře zdar

ADAM

ODDÍL ROVERŮ A RANGERS

Stavění záhořského tábora bylo letos prodlouženo o dalších šest dní, během kterých proběhla na záhořské louce akce s krycím názvem „rovercamp“. O co přesně se jednalo? Především je potřeba říct, že nešlo o roverský tábor v tom pravém slova smyslu, ale spíše o jakési soustředění táborových vůdců z řad oddílů roverů a rangers. Účastníci se tak v průběhu pobytu teoreticky i prakticky vzdělávali v oblasti vedení oddílu i tábora a zlepšo-

vali své dovednosti v táborové praxi (broušením nožů a seker počínaje, odléváním stop pokračuje a celodenním vařením pro všechny táborníky konče). Pro zpestření programu proběhlo i několik her zážitkové pedagogiky, v nichž nešlo ani tak o výsledek jako zejména o prožitek a uvědomění si skutečných hodnot. Tábora se zúčastnilo celkem čtrnáct mladých vedoucích (devět roverů a pět rangers), jeho organizace a pro-

gramu se ujal vedoucí střediska Petr spolu s mým a Štaflíččiným přispěním.

Pevně věřím, že onen necelý týden byl pro všechny zúčastněné cennou zkušeností a že si z něj odnesou mnohé pro své „vedoucování“. Díky všem zúčastněným a nezbyvá než popřát úspěšné tábory plné spokojených táborníků!

Béna

ULTIMATE FRISBEE TURNAJ

21. 6. 2014

V sobotu 21. června se konal již druhý ročník amatérského frisbee turnaje. Místo konání, pravidla, rozměry hřiště, prostě skoro vše bylo stejné jako loni. Jediné dvě změny byly počasí (méně vody, ale o to více větru) a počet týmů, kterých bylo nakonec pět. Čtyři týmy přihlášené dopředu a jeden vytvořený na místě z „došlých diváků“ (dali si jméno Jelita ze střídačky). Dobrušku reprezentovaly týmy ToJeFuk (místní skautský tým) a DoGy (tým složený z žáků dobrušského gymnázia – samozřejmě taky plný skautů). Za „zahraniční“ týmy dorazili Ostré Sekery (skauti z Kostelce nad Orlicí) a Jestřábi (pro změnu skauti z Nové Města nad Metují).

Po krátkém uvítání a rychlém vysvětlení pravidel (pro méně znalé) se začalo naplno hrát. Byla vytvořena jedna ta-

bulka o pěti týmech (každý hrál s každým). Délka jednoho zápasu byla vyměřena na 30 minut hrubého času. Zhruba po třech hodinách byla dohrána celá tabulka, ze které vzešlo pořadí a týmy na prvním a druhém místě si to v Superfinále rozdaly o celkové vítězství. Podobně týmy ze třetího a čtvrtého místa si zahrály o celkové třetí místo. Nevím, jestli má smysl sem psát pořadí, protože v tomto turnaji šlo hlavně o zábavu a pohyb.

Pro malé zpestření byla vyhlášena i soutěž ve Frisbee maratonu, které se zúčastnili skoro všichni. Šlo o to v co nejkratším čase proběhnout (postupným házením disku) přesně určenou trasu (jako třeba prohodit disk fotbalovou brankou nebo mezi stromem a značkou). Nebylo to nijak dlouhé, ale po několika zápasech už nohy moc neposlouchaly.

Kolem druhé odpolední bylo slavnostní ukončení, kde proběhlo zhodnocení celého turnaje a vyhlášení výsledů (turnaje samotného i Frisbee maratonu). Věřím, že jsme/jste si dobře zahráli (i když těch nepřesností vlivem větru bylo docela hodně, ale přírodě neporučíš) a doufám, že se zase někdy sejdem a znovu si to zopakujeme (třeba na 3. amatérském ultimate frisbee turnaji). Sportu zdar a frisbee zvláště.

Pro rejpalý, kteří by bez výsledků nemohli usnout, tedy příkládám konečné umístění: 1. ToJeFuk, 2. Dogy, 3. Ostré Sekery, 4. Jestřábi a 5. Jelita ze střídačky (zisk ceněného Spirit of the Game).

6

SKAUTSKÉ DOVEDNOSTI

BALENÍ BATOHU

Jak už to tak v životě bývá, ty nejelementárnější věci bývají často ty nejpodstatnější. Pokud bych se nyní snažil zaujmout otrlé cestovatele, kteří rok co rok vypráví o svých putováních na Cestovatelských večerech v naší klubovně, je má práce asi zbytečná. Ale všichni jsme s cestováním někdy začínali a že ty začátky nebyly vždy lehké! Otláčená záda zažil asi každý, s vybavením padajícím z batohu už je to horší a promočený spacák bych nikomu nepřál. Přitom většině z těchto záležitostí se dá celkem bez potíží předcházet, chce to jen nepodcenit několik jednoduchých zásad při balení batohu.

O batozích obecně

Chceme-li začít balit batoh, chce to nějaký batoh mít. A tady může začít první problém. V obchodě vám namluví ledacos, internetoví prodejci pějí ódy na veškeré své výrobky a na tržnici se koneckonců sežene zavazadlo na záda za pár korun. Jak tedy vybrat ten správný batoh? Chce se to v první řadě držet zdravého rozumu a několika zásadních rad. V první řadě zvažte účel, k jakému má batoh sloužit a tomu podřídte koupi. Chcete-li batoh na běžné nošení dokumentů např. do školy, vyzkoušejte předem, že se Vám do něj vejdou desky formátu A4 (nevhodné pro tento účel mohou být např. turistické a sportovní batohy s prohnutým zádočným systémem, výhodou naopak může být např. vnitřní kapsa na notebook apod.). Naopak batoh na

delší výpravy nepotřebuje nutně tisíce přezek a dalších nepotřebných „vyčytávek“, jak si mnozí myslí – zde je na prvním místě kromě kvalitního zádočného systému praktičnost a přehledné uspořádání vnitřního prostoru!

Dále je potřeba rozmyslet objem batohu. Ten se standardně udává v litrech a pohybuje se řádově v rozmezí 10 až 100 litrů. Přitom batohy do 20 litrů slouží buď pro nejmenší děti nebo pro jednorázové sportovní aktivity (cyklovýlety, běžky apod.), batohy pro každodenní nošení se pohybují většinou v rozmezí 20 až 30 litrů, pro kratší výlety dobře poslouží batohy do 50 litrů, naopak od 50 do 80 litrů se vyrábějí batohy pro vícedenní túry. Batohy nad 80 litrů jsou spíše raritou a je třeba zvážit, zda vnitřní prostor opravdu užijete.

Obecně vzato se batoh vždy vyplatí před samotnou koupí vyzkoušet nebo si alespoň nechat poradit od někoho, kdo má

s daným typem zkušenosti. Realita je navíc taková, že pokud rádi cestujete na výlety nejruznějších zaměření, pak Vám jeden batoh stačit nebude a větší domácí zásobě batohů se zkrátka nevyhnete.

Co s sebou

V balení batohu můžete být přeborníci, ale pokud Vám vedle leží hromada výrazně převyšující jeho objem, stejně ji dovnitř nejspíš nedostanete. Zejména u delších výletů proto vždy dobře předem zvažte, co vzít s sebou a bez čeho se naopak obejdete. Míříte-li například na čtrnáct dní do hor, vyplatí se pečlivě přebrat vše jídlo, zbavit ho zbytečných (vícenásobných) obalů, případně ještě seskupit několik porcí k sobě a podobně. Někomu to může znít jako práce navíc, ale vyplatí se (sám jsem zprvu nevěřil vlastním očím, když jsem před sebou viděl hromadu nepotřebných obalů a vedle ní poloviční balíčky s jídlem)! Velmi nepraktické jsou rovněž ja-

kékoliv skleněné obaly. Obecně platí, že co jde, tak dát do plastu, který je lehký, ohebný a ještě vám věci ochrání před vlhkostí. Pamatujte vždy, že všechno, co do batohu dáte, ponese Vaše vlastní záda!

Balení batohu

Konečně se dostáváme k balení batohu samotnému. Základní princip je celkem jednoduchý a přehledně jej vystihují následující dva obrázky. První z nich je spíše teoretického rázu a říká nám, že těžké věci patří k zadům. Ta jsou tím jednak méně namáhána a člověku se rovněž lépe drží stabilita při pohybu v členitém terénu.

Druhý obrázek už slouží jako ukázka, jak to může vypadat v praxi.

C - nejtěžší věci (konzervy, voda, ...); S - lehčí až středně těžké věci do spodní komory (spacák, oblečení, stan); P - průruční věci pod víko (mapa, bunda, baterka, ...); L - nejlehčí vybavení zepředu horní komory

Protože už víme, co kam patří, můžeme se společně podívat na pár užitečných tipů a rad:

- Do dolní komory batohu je vhodné kromě spacáku umístit další věci potřebné na spaní. U většiny batohů je komora zvlášť rozepínatelná a je tedy možné věci večer vyndat, aniž bychom vyprazdňovali napřed celý batoh. Věci ležící na dně batohu (spacák) je dobré zabalit do igelitové tašky, zabráníme tak jejich promočení v průběhu dne, kdy batoh během zastávek postává na nejrůznějších místech.

- Naopak přes den často používané věci je dobré balit až nakonec a umístit je tak, aby byly vždy po ruce. Vhodné je přitom užít různých kapes, kterými batoh disponuje. To samé platí i pro pláštěnku či toaletní papír. :-) Naopak věci náchylné na sluneční záření do těchto kapes nedáváme (čokoláda či sýr v horním víku není rozhodně ideální).

- Seznamte se předem se všemi kapsami, úchyty a přezkami na svém batohu – k čemu slouží a jak se s nimi zachází. Na kvalitním batohu mají všechny svůj význam a jeho znalostí budete užívat batoh co možná nejefektivněji. Šikovné jsou například kompresní pásy, jejichž dotažením získá sbalený batoh svůj definitivní tvar a ponese se mnohem příjemněji.

- Pozor na plandavá očka a popruhy batohu. Snadno se vám mohou zachytit o větve, výstupky skal apod.

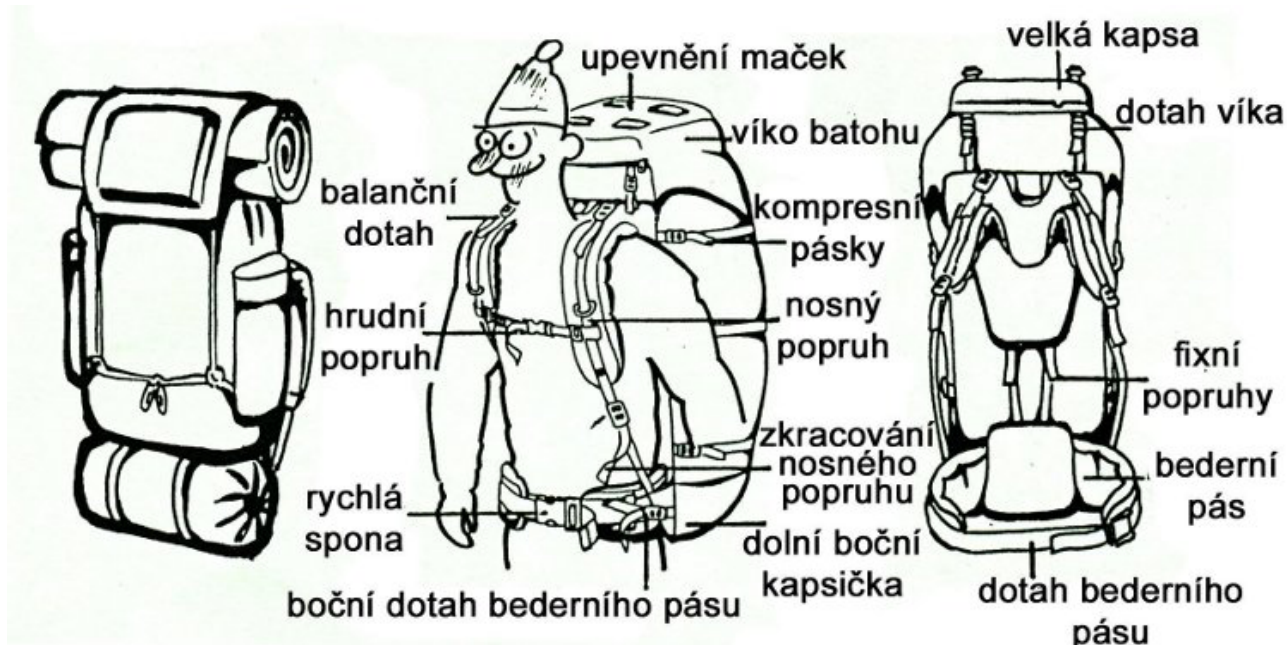
- Pro co možná nejefektivnější balení vyplňujte duté prostory věcí (např. vnitřek ešusu) dalším vybavením.

- V případě potřeby získání místa v batohu zkuste při balení střídat stlačitelné věci (oblečení) s nestlačitelnými (konzervy, ...).

- Postupem času je dobré mít pro každou věc v batohu své pevné místo. Na další cestě tak už budete vědět, kam pro co sáhnout a nebudete muset zoufale přehrabovat celý batoh.

- Při putování krásnou krajinou jsme její součástí, neměli bychom ji tedy jakkoliv hyzdit. Na hromadu povlávajících sáčků s odpadky, špinavým oblečením a dalšími věcmi přichycenými na batohu jednak není hezký pohled, za druhé pak může snadno dojít k vytroušení těchto věcí.

- Batoh je nejen Váš věrný společník na cestách, ale často jste na jeho funkčnost v podstatě odkázáni. Při zastávkách mu proto dopřejte stejného pohodlí jako sami sobě. Například jeho pohozením doprostřed cesty riskujete, že Vám kolemjdoucí

svými pohorkami zredukuje počet přezek na minimum. :-)

- Nikdy nezapomínejte, že batoh na zádech máte a zabíráte tak mnohem větší objem i váhu. S naloženým batohem nikdy neskákejte z větších výšek a pozor si dejte i na nakupování mezi regály (několikrát se nám na cestách stalo, že nás s batohem nakupovat vůbec nepustili, vždy nám jej však ochotně pohlídali na pokladně či informacích). Zvýšený pozor si dejte také při pohybu ve vichřici (prudký náraz větru Vás může kvůli batohu strhnout kamkoliv zcela nekontrolovaně). Zvýšenou opatrnost dbejte i ve skalním terénu, kde se Vám může batoh snadno o něco zachytit a rozhodit tak Vaši stabilitu.

Nastavení batohu

Aby bylo nošení batohu na cestách co možná nejvíce příjemné, je potřeba jej především správně nastavit. To se provede v několika krocích:

1) Utáhněte kompresní pásy tak, aby se v batohu věci nemohly volně přemisťovat a ten tak získal pevné těžiště.

2) Má-li batoh nastavitelný zádový systém, nastavte jej na velikost Vašich zad.

3) Povolte nejprve všechny popruhy nosného systému (ramenní nosné popruhy, hrudní popruh, bederní pás, balanční dotahy a stabilizační dotahy bederního pásu).

4) Nasaďte si batoh na záda. V mírném předklonu hrudním popruhem obepněte bedra (ne pas) a dotáhněte hlavní popruh. Střed bederního pásu má kryt kyčelní kosti, pokud jej umístíte výše, těžiště nebude ideálně umístěné a popruh vám bude nepříjemně stlačovat břicho.

5) Utáhněte ramenní popruhy na maximum a kousek povolte zpět (bederní pás by měl nést až dvě třetiny hmotnosti batohu, na ramena připadá jedna třetina).

6) Narovnejte se a dotáhněte balanční popruhy vedoucí od zad batohu na ramenní popruhy.

7) Dotáhněte stabilizační popruhy bederního pásu vedoucí po jeho vnější straně od zad batohu.

8) Na závěr zapněte hrudní popruh tak, abyste mohli volně dýchat.

(Jednoduše řečeno, držte se pořadí: bederní pás – ramenní popruhy – hrudní popruh.)

Přeji nezapomenutelné zážitky během Vašich putování s batohem na zádech!

Beza

Obrázky převzaty z www.bezva-prazdniny.cz/10-tabory/7-bale-ni-batohu

TIP NA VÝLET

Poklidná procházka lesem Řáholcem

Do redakce nám přišel zajímavý dopis od našeho jednoho výjimečného čtenáře - pozvánka na rodinnou procházku jeho rodným **lesem Řáholcem** a návštěva okolních **kopců s perfektními výhledy**.

Dopis z 28. 4. 2013, les Řáhollec

Vážená redakce,

zdravím vás z mého rodného **lesa Řáholce**, který se rozprostírá nedaleko mého nejoblíbenějšího a nejkrásnějšího města celého **Českého ráje - Jičína**. Nevím, zda můj dopis nezmačkáte a nebudete považovat za snůšku nesmyslů, ale budu doufat, že vás osloví a třeba ho budete moci uveřejnit svým čtenářům.

Jsem totiž smutný - nikdo za mnou už nechodí. Časy loupení jsou pryč, už nejsem obávaný zloděj, ale starý páprda, co se těší každému lidskému slovu a společnosti. Cipísek mi odrostl, každodenní procházky s Mankou se stávají stále monotónnějšími, i když se máme dobře a máme se moc rádi, chybí nám nějaká jiná společnost, se kterou bychom mohli sdílet naše zážitky, starosti a radosti. Možná už zkrátka všichni zapomněli, kde bydlím - jinak si to neumím vysvětlit. Přece není doba, kdy by přestali lidé cho-

dit do lesa? Nebo ano? Kruciš, tomu nevěřím!

Před lety jsem totiž pověřil **Šmaka** (to je můj **hodný drak**, kterého jsem si pojmenoval podle jedné zajímavé knížky, co jsem četl, z jiné části našeho světa a který svorně čeká u **Valdštejnova náměstí**), aby všem turistům poradil, kde bydlím a doporučil jim návštěvu u mne jako **půldenní vycházku s dětmi** z přeplněného letního Jičína, kde děti křičí, rodiče křičí, každý křičí. Klid nikde. Ale on je stydlivý, promluví jenom občas na nejhodnější lidi, s jinými nemluví! Kruciš!

Rád bych tedy zopakoval, co jsem řekl Šmakovi, je to tak jednoduché! A aspoň budu mít pocit, že jsem udělal všechno potřebné, aby se na mne nezapomnělo.

Dneska si prý lidé ulehčují chůzi po kraji tím, že si malují na stromky různé značky a používají k tomu různé barvy, zaslechl jsem několik lidí, jak tomu říkají „turistická značka“ - a vysledoval jsem, že ke mne domů

vede z **Valdštejnova náměstí v Jičíně** taky jedna taková - **modrá**. Ubíhá okolo **přehrady Kníže**, na níž se při bezvětrném počasí leskne a ztrácí nebe, a podél potůčku a mokřinami pokračuje až do vesnice **Kbelnice**, přes níž vrčí takové zvláštní lidské vynálezy s čtyřmi kulatými věcmi a plechovou krabicí nahoře - jó, zlatě brázdí otevřenou krajinou na statném jelenovi! Opatrně přeskákejte tuto dráhu vrčících vynálezů a přes další poklidné a trochu zapomenuté vesnice, které jsem pojmenoval **Rybníček** a **Brada**, se dostaňte výše a výše! Kopec se jakoby před vámi staví více a více kolmo, ale nebojte, není to tak hrozné, aspoň vypočítáte městské neřesti z těla! Pořád sledujte okolo sebe modrou značku, ale nezapomenejte na **úžasné výhledy** nejen dolů na můj milovaný Jičín, ale i na celý kraj! Nevzdávejte se, nad **kostelem sv. Bartoloměje** se tyčí nádherný kopec stejného jména jako vesnice - **Brada (439 m n.m.)** s křížem větší než můj největší medvěd v lese, kam rozhodně musíte před návštěvou u mne doma zajít a podívat se, protože uvidíte i **Trosky**, náš klenot Českého ráje!

Kochejte se a kochejte, největší námahu máte za sebou, a přitom jste neušli více než pět šest kilometrů i s běháním pro děti, které se vám cestou ke mne

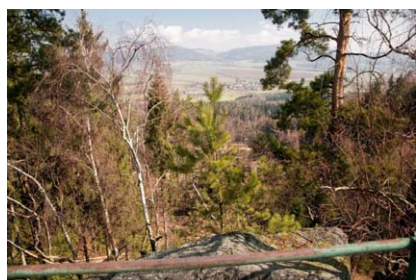
domů budou rozutíkávat. Stačí totiž sejít dolů pár set metrů na západní stranu **Brady (429 m n.m.)** a uvidíte malou jeskyni, kde bydlím - mám krásně umyté **hrnce**, Manka mi vždy ráno připraví **svačinu**, kterou si ale zapomenou s sebou vzít do lesa - hlava děravá, a Cipísek si určitě **vzorně ustlal** než vyrazil prohánět krásné jičínské holky a ukazovat jim vzácné kameny, které našel v okolí! Dokonce jsem si na svůj příbytek pověsil **dřevěnou ceduli**, abyste vše v pořádku našli. V poklidu okolního lesa, mého **Řáholce**, se uvolněte, zastavte na chvíli a nasávejte atmosféru, kterou tak **blízko Jičína** nehledá už poslední dobou nikdo. A to mne velmi mrzí! Přitom dělám tak výborný čaj z lesních plodů, kruciš ...

Původní fotografie Jičína z r. 533

Tady bydlím já!

Pohled z Přivýšiny!

A co více! Bude-li se vám zdát, že máte energie na rozdávání, stačí opět následovat onu modrou barvu na stromech a společně se srnkami vystoupat co nejvýše to v mém lese jde! Až na vrcholek, kterému říkám **Přivýšina (464 m n.m.)**, na němž jsou **skalní kameny**, krátký žebřík a **vyhlídka široko daleko** do kraje - raději jsem tam přidělal zábradlí, abyste mi nespadli do talíře. Nikde nikdo - zaručeno! Poté stačí dojít světlym lesem dále, až do **Prachova**, ale tam už bude opět hodně lidí, kruciš! Vraťte se tedy po **žluté značce** zpátky ke Šmakovi do **Jičína** přes vesničku **Holín**. (A nebo zpátky cestou, kterou jste za mnou přišli...) Jsem si jist, že tento výlet se vám bude líbit, i s dětmi! Řáholecký vzduch má dokonce léčivé účinky!

A to je všechno, tak jednoduché to opravdu je!

Děkuji, milá redakce, za případné otištění mého dopisu, budu doufat, že za mnou teď někdo vyrazí, když je Šmak takový stydlín a nikomu neporadí. Čaj mám uvařený, ptáčky jsem naučil zpívat sborově, srnčí kůži vyhladil do leskla.

Budu se na vás těšit, lesní chodci!

Paprlapá!

Rumcajs

TIP NA FILM

Další dva měsíce uběhly jako voda, je tu nový Totem a s ním i rubrika Tip na film. Dnes Vám ukážu tři filmy, které se v minulých dvou měsících objevily v kinech a které dle mého názoru stojí za to vidět. Konkrétně se jedná o švédskou komedii, americký akční film a francouzské životopisné drama. Jdeme na to...

Stoletý stařík, který vylezl z okna a zmizel (Hundraåringen som klev ut genom fönstret och försvann)

Allanu Karlssonovi je 100 let. V domově důchodců, kde v tomto věku tráví svůj zbývající čas, pro něj chystají velkou narozeninovou oslavu. Ale vitální stařík ještě nechce zůstat v bačkorách v křesle. Má docela jiné plány. Rozhodne se pro útěk. Poté, co vyleze z okna, se vydává na úžasný a naprosto nepředvídatelný výlet... Shodou náhod se mu do rukou dostane kufr plný peněz. Než se naděje, má v patách gang zločinců, sem tam se objeví nějaká mrtvola a mezi společníky, které na své cestě přibere do party, je i velmi neskladná slonice. Kromě toho po něm samozřejmě pátrá policejní sbor v čele s nepřiliš schopným komisařem. Pro kohokoliv jiného by to bylo životní dobrodružství, ale s podobnými věcmi už má Allan bohaté zkušenosti. I když se nikdy nezajímal o politiku, byl nechtěně hlavním aktérem mnoha důležitých událostí 20. století. Bezděčně se podílel na vynálezu atomové bomby, stal se dobrým přítelem několika amerických prezidentů a mezi jeho další „známé“ se při jeho životní pouti zařadili i

Stalin, Churchill, Mao Ce-tung nebo Kim Ir-sen.

Zdá se to jako včera, kdy jsem v Amsterdamu v jednom nejménovaném knihkupectví zahlédl knihu, která mě upoutala svým názvem natolik, že jsem si ji za 15 Euro koupil. A nyní, kdy se v kinech objevila její adaptace, nemohl jsem v sále chybět. Není důvod komentář natahovat, Švédům se prostě tento film povedl tak, že mu odpustím i nějaké ty odchylky od knihy. Herecké výkony nemají chybu a vše je natočeno takovým zvláště klidným způsobem, který však dokáže být i hodně akční, velmi vtipný, ale také dosti vážný. Menší výtku bych měl k hlavnímu hrdinovi, respektive jeho masce, která mi přišla na 100 let dosti mladá. Nicméně, ve finále se jedná o velmi povedenou komedii, kterou se vyplatí zhlédnout už jen proto, že si u ní odpočinete od klasicky amerických „vtipných“ filmů, které se na nás valí ze všech stran.

X-Men: Budoucí minulost (X-Men: Days of Future Past)

Zmutovaným hrdinům X-Men hrozí definitivní zánik. Jejich rasa byla vždy na pokraji vyhynutí, ale teď je ta hrozba ještě reálnější než kdy jindy. Jediná cesta ke spasení vede přes minulost, na samý začátek řetězce událostí, které stávající nebezpečí vyvolaly. K bytostem s výjimečnými schopnostmi se vrací režisér Bryan Singer, strůjce jejich mimořádného úspěchu. Spolu s ním ve filmu X-Men: Budoucí minulost přichází i nejvíc mutantů v historii této ságy. Díky tomu, že se film odehrává ve dvou časových rovinách, objeví se v něm hned dvě podoby vůdce „hodných“ X-Men, profesora Xaviera (Patrick Stewart, James MacAvoy) a jeho protivníka Magneta (Ian McKellen, Michael Fassbender). Pouze Wolverine (Hugh Jackman) zůstává stále stejný díky schopnosti nestárnout a bleskurychle se uzdravovat. Právě on proto dostane zdánlivě šílený úkol, vrátit se v čase a zabránit tomu, aby se z bývalých přátel stali soupeři na život a na smrt. Jedině spolu totiž mohou v budoucnosti čelit síle, která předčí i jejich unikátní schopnosti.

Už první trailer evokoval, že tento snímek bude z celé ságy X-Men ten nejoriginálnější a nejlepší. Brianu Singerovi se perfektně podařilo propojit obě série X-Men, i když přednost získávají spíše mladší verze mutantů, tj. minulost. Herecké výkony většiny osazenstva jsou skvělé, ale vypíchnul bych zejména ten od Michaela Fassbendera jako

mladého Magneta a Petera Dinklageho jako Traska. Vizuální efekty, kamera a střih nemají chybu. Pro toho, komu se série filmů X-Men líbí, je zkrátka zhlédnutí tohoto snímku povinností. Nebýt potitulkové scény a připravovaného filmu X-Men: Apocalypse, řekl bych, že tento film uzavřel kruh.

Grace, kněžna monacká (Grace de Monaco)

Příběh hollywoodské hvězdy a držitelky Oscara Grace Kelly, která se vzdala své oslnivé kariéry a odešla do zcela neznámého

světa. Na samém vrcholu slávy, kdy jí Hollywood a diváci leželi u nohou, se provdala za monackého knížete Rainiera III. a stala se navždy Grace – kněžnou z Monaka. Knížecí dvůr se ale stane bojištěm, na němž i samotná Grace Kelly musí ve své nové roli zápasit o osud malé země. Film Grace, kněžna monacká se soustředí na dramatické momenty, kdy na dveře paláce zaklepe slavný Alfred Hitchcock s nabídkou velké filmové role a na jiné dveře buší mocná Francie s hrozbami a výhrůžkami. Kněžna Grace se zapojí do tvrdého boje za osud Monaka, země, která se přes všechny překážky stala jejím domovem.

Jedno se tomuto filmu musí přiznat. Nebyl tak vyhypovaný jako Diana (2013), se kterou je velmi často srovnáván. Možná právě proto má lepší hodnocení. Stále se však jedná o průměrný film, který ani neoslňuje, ani neurazí. Herecké obsazení celkem ujde, nejhůře z něj vychází Tim Roth, což je pro mě osobně trochu zklamání. Příběh, který je z větší části fiktivní, ubíhá rychle, ale je trochu předvídatelný. Ve výsledku však stojí za to tento snímek zhlédnout. Už jenom kvůli nádherným kostýmům a Nicole Kidman.

MINILOGIC

ROZHOVOR

LUBOŠ PETR

1. Kdo nebo co tě ke skautu přivedlo? Kdy to bylo?

Do skautu jsem začal chodit v roce 2005. Přivedli mě tam mí dva tehdejší spolužáci Patrik Smola (Špejle) a Radek Wildmann. Ve škole mi ti dva vykládali, co všechno dělají na schůzkách, takže jsem se k nim hned přidal.

2. Kdo byli tví vedoucí? Stal se některý z nich tvým vzorem?

Tak těch bylo hodně. U vlčat mě vedli Doktor, Benji, Ondra, Sejk a Knorr. Doufám, že jsem žádného nevynechal. Po přestupu k Mohykanům to byl Tinek, Minimogic, Mogic a Vejr. Je vážně těžký říct, kdo pro mě byl vzorem, tak jsem o tom nikdy nepřemýšlel. Od každého jsem si vzal něco a na všechny moc rád vzpomínám.

3. Máš za sebou několik let skautování. Co to pro tebe znamená?

Všechno. Vždycky si rád vzpomínám, co všechno jsme prováděli na schůzkách a hlavně na táborech. Myslím si, že mě to kompletně poznamenalo.

4. Dokážeš spočítat, na kolika táborech jsi byl? Na který nejraději vzpomínáš?

Jestli se nepletu, tak jsem byl na osmi táborech. Nejlepší byl asi ten v Ruprechticích v roce

2007. Byl tam přímo dokonalý les na šiškovanou, na který nezapomenu.

5. Můžeš se podělit o svůj nejsilnější skautský zážitek?

Jistě. Za nejsilnější zážitek považuji dvojdenku na táboře v roce 2011. Šli jsme kamsi do Polska. Celý den tak trochu poprchávalo a my jsme večer nemohli najít přístřešek, kde bychom přespali, takže jsme nakonec skončili uprostřed lesa pod širákem. Ve čtyři ráno nás probudil déšť, a tak jsme se museli sbalit a vyrazit do tábora. Na tu cestu nočním lesem v dešti s pocitem beznaděje nezapomenu :). Celý den pršelo a do tábora jsme dorazili totálně promočený. Přesto na to moc rád vzpomínám :).

6. Jak dlouho jsi sám vedoucí? U kterého oddílu působíš?

Vedoucím už jsem asi třetím rokem a působím u vlčat.

9. Co teď studuješ nebo kde pracuješ?

Již sedmým rokem chodím na gympl v Dobrušce.

10. Cestuješ rád? Je nějaké místo, kam by ses chtěl podívat?

Cestování je můj velký cíl. Je mi celkem jedno kam. Příští prázdniny se hodlám podívat do Skotska, ale můj sen je navštívit východní Asii. Myslím nějakou chudou rozvojovou zemi jako je Vietnam.

7. Jakou náplň mají schůzky pod tvým vedením? Kde čerpáš inspiraci?

Snažím se udělat náplň takovou, jakou jsem měl kdysi já. Inspiraci čerpám od mých kolegů z jiných schůzek, z internetu a taky z mých vzpomínek.

8. Jaké jsou Tvé záliby? Čemu se věnuješ o svém volném čase?

Poslední dobou bych řekl, že hlavně skautu. Ten mi zabírá poslední dobou hodně času. Jinak rád jezdím na kole a v zimě jezdím na snowboardu (když je sněh) a plavu. Občas se mi podaří o prázdninách sebrat a jít někam na vícedenní túru.

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC SRPNA 2014

V PŘÍŠTÍM DVOUČÍSLE

REPORTÁŽE Z TÁBORŮ
DALŠÍ SKAUTSKÁ DOVEDNOST
(NE)TRADIČNÍ TIPY
A DALŠÍ

VÍCE FOTEK NA:

WWW.JUNAK.DOBRUSKA.CZ

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Jiří Štaffa - gor.jiri@seznam.cz

Petr Lukášek - p.lukasek@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Petr Beneš, Hana Benešová, Adam Čuda, Jiří Hanousek, Kateřina Kubečková,
Petr Lukášek, Ondřej Němeček, Marie Obršálová, Luboš Petr, Petr Školník,
Kateřina Voglová

FOTOGRAFIE:

Markéta Bednářová, Petr Beneš, Hana Benešová, Veronika Benešová, Daniela
Dítětová, Jiří Novák, Ondřej Němeček, Kateřina Potočková a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Petr Beneš

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Tábor v Orlickém Záhoří

**O život můžeme přijít různě.
Smrt je jen jednou z možností.**

Robert Fulghum